

skrinnaren som på 1980-talet hade mycket stora framgångar, bland annat tog han tre guldmedaljer i OS. Så han vet vad som krävs i träningsinsats för att kunna idrotta på hög nivå.

– Jag är ju nästan aldrig hemma, men Tomas är mycket förstående. Det underlättar absolut, för det skulle säkert vara jättejobbigt om man höll på som jag och hade en man som satt hemma och väntade och var irriterad.

Framtiden inom arbetet har hon inte helt klar för sig. Men hon har arbetat en del med barn och vill gärna skaffa sig en dubbel specialistkompetens genom att komplettera sin nuvarande utbildning med barnkirurgi. Men det kommer att kräva att hon drar ner på curlingen.

– Ja, en fortsatt kombination av curlingen på den här nivån och kirurgin är nog omöjlig.

Tom Ahlgren

Älskar att träna

Elisabet Gustafson älskar att träna och beskriver sig själv som »nästan träningsnarkoman». Hela oktober 1997 var hon och laget i Kanada för träning och tävling. Det ingick som ett led i uppladdningen för EM, som de vann i december, och OS.

Veckorna hemma i Örebro har utöver arbetet bestått av träning på egen hand måndag till torsdag – mycket styrka, teknik och smidighet.

Även mental träning har ingått. Hon vill kunna vara totalt koncentrerad när hon spelar iväg stenen. Hon gillar att bli nervös, gillar när det är spännande, »det är en väldigt positiv känsla när det pirrar i magen.» Hon jobbar hårt med att kunna få den energin, vilket hon inte får om hon ligger för lågt i spänning.

Måste vara samspelta

Varje fredag till söndag har hon tränat med sina lagkamrater, de heter Katarina Nyberg, Louise Marmont och Elisabeth Persson, i Sollefteå. De har bland annat finslipat taktiska dispositioner, jobbat på att få kommunikationen att fungera, att sopa rätt osv.

Elisabet Gustafson understryker att det inte räcker med att bara sätta ihop individuellt skickliga spelare – de måste vara samspelta, vara ett lag.

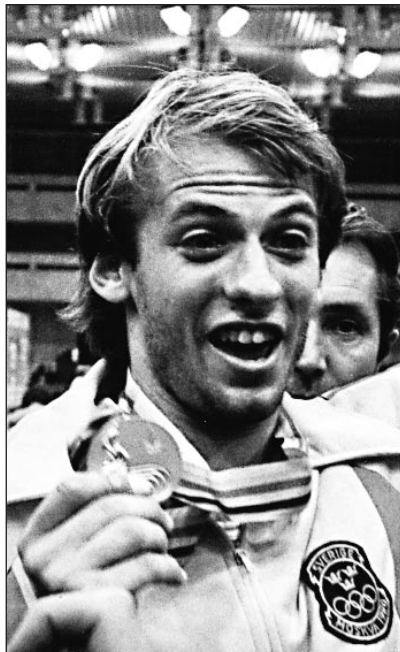
Sitt senaste arbetspass gjorde hon på julafton, den enda tränings- och tävlingsfria dagen på flera månader.

På juldagen för hon till Umeå för träning och uppladdning fram till OS. Under tiden fram till dess fanns också ett par större tävlingar inlagda.

Hela denna satsning har varit möjlig tack vare en del tjänstledighet och jourkomp. »i dagens ekonomiska läge vill de ju att man tar ut jourkompen».

Hem kommer hon igen först i slutet av februari – med en OS-medalj?

Fäktmästaren och förste drömmilaren Två av de riktigt stora

En jublande Johan Harmenberg med den olympiska guldmedaljen i Moskva 1980.

Läkarna som är eller varit idrottsmän i världseliten är inte så många. Men visst finns de – bland andra en oerhört meriterad svensk värjfkätkare och en idrottshistorisk engelsk löpare.

Johan Harmenberg nådde osannolika framgångar som värjfkätkare. Han tog OS-guld 1980, blev världsmästare såväl individuellt, vid två tillfällen, som i lag, vann världscupen två gånger, med mera.

Och han vann Heidenheimer pokal två gånger, något som han själv tycker gav honom den starkaste känslan därför att den tävlingen var svårare att vinna än OS. IOS fick bara tre tävlanden från varje land vara med, i Heidenheim kunde bland alla andra t ex 30 ryssar delta, alla mycket bra.

I början av sin tävlingskarriär drevs han av att det var så roligt att fäktas. Men de senare åren hade han ett kristallklart mål – att bli bäst i världen.

Under två år avbröt han därför sina medicinstudier och gjorde nästan ingenting annat än satsade på fäktningen, en satsning som bland annat resulterade i OS-guldet.

Idag, 43 år gammal, är han docent och medicinsk chef på läkemedelsbolaget Medivir i Huddinge. Han forskar kring antiviralmedel.

Jobbet tar mycket tid, men han motionerar regelbundet och alternerar mellan innebandy, fäktning, tennis och löpning. Han är gift och har två barn, 10 och

Roger Bannister har givit allt, han spränger målsnöret och drömmilen är ett faktum.

7 år gamla, »som bara har idrott i huvudet», berättar han.

Den internationellt mest kände idrottande medicinaren är kanske engelsmannen och medeldistanslöparen Roger Bannister. Han vann aldrig något OS, var dock finalist i Helsingfors 1952 där han blev fyra på 1500 meter. Där emot blev han bl a Europamästare.

Men riktigt berömd, ja idrottshistorisk, blev han vid ett lopp på engelska milen i Oxford den 6 maj 1954.

Under flera år hade världens elitlöpare kämpat för att spränga en gräns som många då trodde var ouppnåelig, att springa en mile på mindre än 4 minuter. Och Bannister lyckades – han blev först att göra en så kallad drömmil. Tiden var 3.59,4.

Han gjorde sig sedan också ett namn som läkare och var bland annat ordförande i »Conseil international pour l'education physique et la science du sport» 1976–82.

År 1975 adlades Bannister, blev Sir Roger, av drottning Elisabeth. Och 1990 rankades hans drömmil från 1954 av Sports Illustrated som en av de tio främsta idrottshändelserna genom tiderna.

Han är idag 68 år och bor i London.

Tom Ahlgren